

Za sončkom okrog sveta

Na strehi pri Gričarjevih je veselo grulil parček ljubkih golobčkov. Gledala sta, kako sonce zahaja v zlato palačo, zahaja, zahaja in pri tem krvavi. Ravno se je skrilo za gozd.

»Morda je obležalo in bo izkrvavelo«, je zaklical golob.

»Rada bi ga videla«, je dejala golobica.

»Ubogi sonček, saj se bo ves ugnal!«

In goloba sta letela z naporom vseh sil in naglo je bilo za njima deset milj. Toda sonček vedno pred njima.

Brž sta zletela in kakor veter sta hitro preletela kilometer. V trenutku sta bila na griču za gozdom — a kje je bil sonček? Daleč pred njima za drugim gričem se je ravno valil z grebena navzdol.

»Ah, ne morem več«, je vzdihnil golob.

»Ah, odpočijva se«, je vzdihnili golobica.

Ko pa sta si zopet nabrala novih sil, sta letela dalje sto in sto milj. Čez eno uro sta srečala na Renu goloba golšavca.

»Zdravo, prijatelj, ali nisi videl sončka?«

»I, ta je že lep kos pred vama!«

»Zdravo!«

In spet sta letela, letela, čez goré in doline, nad rekami in vasmí, neprestano za sončkom.

Bil je že skoraj mrak, letela sta niže in zagledala pariške hiše. Letela sta čez mesto vseh mest, čez Pariz, za mestom pa sta srečala goloba poštarja.

»Zdravo, prijatelj, ali nisi videl sončka?«

»Ui, ui, povem vama, da se je pravkar zvalil za ocean.«

Golobčka sta letela čez morje. Na dolgo in široko sama voda; niti sestí ni bilo mogoče, morala sta vzdržati, zmeraj dalje, joj, to vam je bil let! Slednjič sta dosegla breg.

Pred seboj sta uzrla čudno mesto, hiše so segale skoraj do oblakov, v njih so gorele luči raznih barv. Po ulicah je valovilo tisoč in tisoč ljudi.

»Ampak kje je sonček?«

»Ali nama bo to povedal kdo izmed teh ljudi?«

»Sonček je zašel za gore ravno pred dvema urama.«

In parček mladih golobčkov s podstrešja pri Gričarjevih je onkraj velike luže potoval preko Amerike. Letela sta hitreje kakor veter, vsako sekundo cel kilometer, zakaj morata in morata dohiteti krvavo sonce.

Amerika je velika, velika dežela, dolgo sta letela, preden sta jo preletela. Kolikokrat sta zamahnila s perotmi, ne bi mogel nihče prešteti. Na koncu Amerike sta srečala goloba duplarja, ki je krožil nad divjo brežino.

»Zdravo, prijatelj, ali nisi videl sončka?«

»Jes, jes, pravkar je zašlo nad Tihim morjem.«

In tako sta odletela vdruživši na morje, ki pa je bilo večje ko prvo. Široko, širokansko. Kakor daleč je videlo oko, spet sama voda. In morje je ječalo, valovi so se vzpenjali, ah, široko, široko morje!

»Kje je neki sonček?«

Zdajci je tam pred njima nekaj zardelo, kakor če zagori doma nebo na zapadu. Ampak to ni sonček, to gori mesto, dim se dviga visoko proti nebu. Na Kitajskem sta, kjer vojna divja.

Blizu njiju je sedel siv golobček; žalostne je imel oči.

»Povej, prijatelj, ali nisi videl sončka?«

»Ah, že davno nam je zašel za velikim zidom!«

In golobčka sta preletela veliki zid, vedno soncu za petami. Pod njimi je ležala Rusija, prostrana dežela, mlada zemlja, gore in ravnine, jezera in tokave. Na njenem koncu sta spet srečala goloba.

»Priatelj, ali nisi videl sončka?«

»Seveda sem ga, zašel je za Karpate.«

In golobčka sta letela čez Karpate, neprestano proti zahodu. Koder sta zdaj letela, jima je bilo že bolj domače. Čeprav sta bila trudna, sta krepko letela in kmalu sta videla pod seboj kraj, ki jima je bil docela znan. Kje sta prav za prav? Čigava je neki tale rdeča streha, čigavo tole pometeno dvorišče?

In parček golobčkov se je spustil pri Gričarjevih na sleme prav za dimnikom. Na zapad sta odletela, od vzhoda priletela, vso zemljo sta okrog in okrog obletela.

Bila sta spet doma.

Kje pa je sonček?

Ravno zapada za gozdom. In tako potuje od veka do veka, zvezdar ne prešteje, kolikokrat je prehodil to pot do danes.

Utružena golobčka sta se spogledala.

»Sončka ni mogoče dohiteti«, sta zagulila.«

»Oh, ni mogoče.«

Grugruu ...

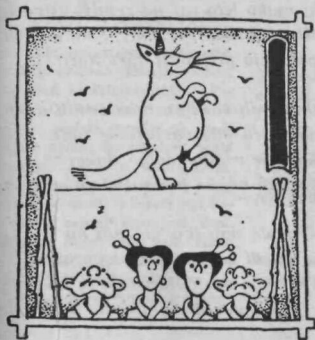

Začarani čajni kotliček

(Japonska pripovedka)

V templju neke majhne japonske nasebine je živel pred mnogimi leti star duhovnik.

Nekega dne je opazil, da je njegov čajni kotliček že zelo obrabljen. Ker ni imel denarja, da bi si kupil novega, je hotel med staro šaro poiskati primerno posodo za kuhanje čaja. Imel je srečo in je res našel železen kotliček, katerega je odnesel v svojo sobo, ga napolnil z vodo in postavil nad ogenj.

Toda komaj je pričela v njem voda vreti, se je kotliček na čuden način spremenil. Njegova površina se je polagoma pokrila z rdečerjavo dlako, namesto ročaja je zrastle lisičja glava in na drugi strani se je pokazal lisičji rep. Ko so iz dna izrasle še štiri noge, je bila pravicata lisica gotova. Duhovnik, ki je ves začuden to gledal, je mislil, da sanja. Brž je hotel zmoliti kratko molitvico, pa je že skočila lisica z ognjišča na tla in pričela skakati in plesati po sobi. To je bilo ubogemu duhovniku preveč. V največjem strahu je pograbil dolgo bambusovo palico in spodil lisico v prazen zabojo, katerega je hitro zaprl.

Ko se je prihodnji dan mož opomogel od prestanega strahu, se je ojunčil in pogledal skozi majhno špranjo v zabojo, kaj dela njegova lisica. Toda kako veliko je bilo njegovo presenečenje, ko je našel v zaboju zopet svoj stari obtolčeni kotliček. Ni pa več zapal temu skrivnostnemu kuhinjskemu orodju. Ko je slučajno prišel pod oknom mimo neki piskrovez, mu je brž prodal kotliček za nekoliko bakrenih novcev.

Piskrovez ga je odnesel domov, ne da bi slutil, kako nesrečno noč mu bo povzročil kotliček. Komaj je legel k